

POST BELLUM – paměť národa

Jaroslava Hořová

Den nahrávání rozhovoru – 11.4. 2024

Gymnázium Františka Palackého, Masarykova 450, Neratovice 277 11

Vedoucí týmu: PhDr. Vladimír Beránek, Ph.D.

Tým: Magdalena Hořová, Veronika Kuželová, Tereza Opršalová, Kateřina Zarembová

Scénář k rozhlasové reportáži

1. vstup

Paní Jaroslava Hořová pochází z Postolopr. Její tatínek pan Vasil Metenko, jehož osudy nám vyprávěla, byl z Podkarpatské Rusi, konkrétně z Kušnic. Za svůj život prošel druhou světovou válkou a prožil hrůzy tehdejších režimů.

V roce 1939 kvůli převzetí Podkarpatské Rusi Maďarskem utekl na pomoc napadenému Polsku. Byl však zajat sovětskými orgány a převezen do gulagu, kde prožil zajisté jedny z nejhorších chvil svého života.

Pamětnice: 5:55 – 6:14

„Měli tam nedostatek jídla. Byla tam špína. Měli nedostatek oblečení a oni potom vlastně v té největší části, kterou strávil, tak to bylo v Archangelské oblasti, oblast Komi. Takže to je Sibiř, takže tam prostě byla také zima.“

Pamětnice: 7:42 – 7:57

„A nejhorší zážitek byl to, že třeba v zimě, protože když lidé umírali, tak jak byla velká zima, zem se nedala kopat, tak je skládali na sebe do jakési pyramidy a na jaře ty své kolegy museli zakopávat.“

2. vstup

Také se účastnil Karpatsko-dukelské operace, kde kvůli nešťastným podmínkám padla československá vojska přímo do náruče Němcům.

Pamětnice: 12:39 – 13:02

„Tam lítaly nohy, ruce i hlavy, jo. Můj táta přežil díky tomu, že... Díky tomu – Je to teda hrozný to takhle říct. Ten přežil, protože jak tam bylo hrozně mrtvých v těch zákopech, tak on zůstal někde dole a nahore prostě, když přes ně šli, tak on... Pak ho vyhrabali, tak díky tomu on přežil vlastně tuhleto operaci Dukelskou.“

3. vstup

Válka v něm kromě mnoha zranění zanechala odpor k vojenskému aparátu a všechny hrůzy, o kterých se později velice nerad bavil. I přesto měl život dále velmi pestrý, často až bouřlivý. Například srpnovou okupaci Československa si nechtěl nechat líbit. Především nedokázal pochopit, jak národ, který prožil tolik bolesti, může jít dělat utrpení dalším. Proto měl často s okupanty spory a rychle si je zneprátelil.

Pamětnice: 25:33–26:05

„My sme v té době měli studnu, takže oni si tam chtěli napumpovat vodu, a takže přišli a tatínek prostě... jen přes mou mrtvolu. Řval na ně, že von nebojoval i v jejich zemi, že neosvobozoval jejich území, proto aby voni dneska přišli a začali nám tady ubližovat. No, takže nakonec to potom došlo i tak, že se jednu chvíli musel i schovat, protože už začínal bejt pro ně docela nepřijemná osoba.“

4. vstup

Nás ovšem také zajímalo, jak na svého tatínka vzpomíná paní Jaroslava Hořová.

Pamětnice: 27:05–27:16

„Byl to bezvadnej táta. Měl rád děti. Dělal pro nás maximum. Děti a rodina pro něj bylo, bylo vše.“

Velkou hrdinkou pro ni také byla maminka, která to s otcem někdy neměla jednoduché.

5. vstup

Paní Hořová nám své dětství popsala jako hezké a příjemné. Vystudovala střední školu ekonomickou a poté práva na Univerzitě Karlově. Vdala se a má dvě děti. Na závěr nám ještě řekla pár motivačních slov.

Pamětnice : 44:52–45:05

„Žijte život. Stojí za to. A trochu s ním bojujte. Nevzdávejte to. Jako sou vždycky překážky a budou. No, ale to k životu patří.“

75. Narozeniny (1993)

1965

Na dole Rako (60. léta)

Na výletě s rodinou (1985)

Osmdesátiny (1998)

Svatba (1947)

Zlatá svatba (1998)

Po úrazu (1975)

S kozou Lízou (1993)

S vnučkou Radkou 70. léta

Jaroslava Hořová

S maminkou a bratrem v Praze